

вестника № 5

OSIFU

Devjatnica i moleben

Sostavil:

E. FIŠER — BOHSRUKER S. J.

Perevel: J. L.

1 9 4 7

Č. 3061/I 46

Pečatati pozvol'aju
Prešov 19. X. 1946.

✝ P A V E L
jepiskop

1. Deň.

Osobennoje dostoinstvo sv. Josifa.

Dostoinstvo i dolžnosť, jakije zanimal sv. Josif, mohut byti prevyšeny tol'ko dostoinstvom Božej Materi. Eto ne trudno priznati. Jakoho dostoinstva udostoilsja-by tot, komu by otdal odin carj svoi otcovskije prava k naslidniku trona za vremja svojeho dolholitnoho otsutstvija? I vot, vičnyj carj, bezkonečnyj Boh, do jakich predilov eto tol'ko dopustimo,peredal sv. Josifu svoi otcovskije prava po otnošeniju k stavšemu čelovikom Isusu Christu. Jakoje neslychannoje dokazatel'stvo dovirija so storony nebesnoho Otca! I odnovremenno, jakoje nepostižimoje podčinenije božestvennoho Syna sv. Josifu! Tot, kto o sebi moh skazati: „... dana mni vsjakaja vlast' na nebi i na zemli.” (Mat. 28, 18.); — ochotno priznajat nad soboj vlast' sv. Josifa. Dl'a toho, kto o sebi moh hovoriti: „Jesli by ja vzalkal, to ne skazal by tebi; ibo moja vselennaja i vsjo, što napolňajet jeju.” (Ps. 49, 12.); — smil sv. Josif tverdym trudom zarabatyvati chlib... Dl'a toho, kto tak prelesno odil prirodu, smijet sv. Josif zabotitisja o odijanii. Tot, čja vsesil'naja ruka spasla cilyj mir ot velikoho nesčast'ja, otdajetsja zaščiti sv. Josifa. Jakij čelovik, kromi Marii, udostoilsja kohda nibud' podobnoj dolžnosti?! Istinnno, s takoj dolžnostju ne možet sravnitisja ni odna. S jakoj točnostju, nazval jeho Hospod' Boh Josifom, što oboznačajet augustus, t. j. vysokopostavlennyj. S pravom objasňajut teologi: čím vyše dostoinstvo odnoho svjatoho, tim bol'se sila jeho zastupitel'stva u Boha. Jakoju siluju raspolahajet tohda sv. Josif v nebi! Poetomu idi s dovirijem k nemu!

MOLITVA: Sv. Josife, komu nebesnyj Otec otdal otcovskije prava k svojemu jedinorodnomu Synu Isusu Christu, ja radujusja ot vseho serdca izza tvojeho nevyrazimo vysokoho dostoinstva; ja virju, čto ty i teperj raspolahaješ v nebi osobennoj siloj. Poetomu prošu teba iskrenno, primi i meňa za svoje diča. Ja približajusja k tebi s velikim dovirijem i vručaju tebi vsi moji nuždvi i želaniia ... Sv. Josife, bud' miloserden ku mni, bidnomu dičati zemli i dai mni počuvstvovati silu tvojego zastupitel'stva. Amin.

Otče naš ... Bohorodice ... Slava ...

Pomoščnik vo vsjakoj nuždi.

»Ja ne pomnŭ,« pišet sv. Terezija, »čtoby ja ne polučila toho, čeho ja prosila u sv. Josifa. Ti vel'kije blahodati, kotorymi meňa Boh iz-za neho obdaril i ti duševnyje opasnosti iz kotorych on meňa vysvobodil, dijestvitel'no zasluživat' ud'vlenija. Kažetsja Hospod' Boh udilil drugim svjatym laski, čtoby oni tim, kto obraščajetsja k nim za pomoščju, pomohali v ich osobennyh nuždach, no ob etom slavnom svjatom ja ubidilasja, čto on pomohajet vo vsjakoj nuždi.«

Koroteňkaja molitva: Postavi jego hospodina domu svojemu i kňazja vsemu s'lažaniu svojemu.

Upražnenije dobroditeli: V soznanii, čto za mnoju sliďat oči mojeho sv. pokrovitel'a budu, čim lučše ispolnjati svoi objazannosti.

2. Deň

Sv. Josif i semja.

„Hdi živetsja lučše, čim v kruhi semji?“ — skazal odin ispolnennyj ducha, francuz Marmontel. Eto kasajetsja bol'sinstva l'udej, konečno s primičanijem: „v kruhi sčastlivoj semji“. Čto dajet nam ona? Dičam — dobroju mať. „Čtoby vsi moi diti byli sčastli-

vy". Tak molitsja ona často a daže i v minuty smerti. Diťam otdajet ona vse. Ščastlivaja semja darit diťam tože i dobroho, trud'aščohosja, zabotlivoho otca. On beret na sebe vse ochotno, vid' eto vse dl'a jeho ditej. A materi, ženi, ispolňajet ščastlivaja semja horjačoje želanije jeja materinskoho serdca: sdělati svojej žertvennostju druhich ščastlivymi. Ona sohri-vajet vsich stol'kimi mnohimi lučami pravdivoj, žer-tvennoj ľubvi, a za eto polučajet ona vzamínu iskren-nuju blahodarnost'. I eto dilajet ju ščastlivoj. — Šča-stlivaja semja dajet mnoho cinnoho i mužú — otcu. V pohanskom sviti on javľajetsja bezhraničnym ho-spodinom, no zato menavidili i bojaľsja jeho. Eto ne mohlo osčastliviti jeho. A v ščastlivoj, christianskoj semji stučat ľubovju k nemu serdca ženy i ditej i eto dilajet jeho ščastlivym. — Jak možet statisja semja ščastlivoj? Odno iz samych lučšich sredstv: izbrati sv. Josifa, hlavu samoj ščastlivoj semji, otcem doma, ježednevno prizyvati jeho i po vremenam obradovati jeho osobennym počitanijem. On možet i budet sto-jati na straži semejnogo ščastja!

MOLITVA: Vspomni, o čistyj ženiše Marii, ty miloserdnyj zaščitnik, sv. Josife , čo ješče nikohda ne slychanno, čtoby ktonibud', kto sebja tvojej za-sčity vručal i tebe k pomošči prizyval, ostalsja neuti-šennym. S takim dovirijem ja spišu k tebi, čtoby predstavitisja i vsim moim suščestvom vviritisja tebi. Ne prezri moje prošeniye, o ty zaščitnik Spasť-teľa, no prijmi miloserdno. Amin.

(300 dn. otp. Pij IX).

Sv. Josife, zaščiščaj semji!

Otče naš... Bohorodice... Slava...

Spišite bystro!

Amerikanskij žurnal »Sv. Josif« so dňa 16. janvarja 1925 h. soobščil: »Nočju prišel k domkapitularu Kellemanu v Münsteri odin muž. Nikto ne znal, jak on popal v dom. On približilsja k svjaščenniku probuždaja jeho slovami: »Spišite so mnoj, vysokodostojnyj hospodin, k odnomu bol'nomu, čo v odmočestvi lež't na smertnoj posteli. Spišite bystro ibo vremeni malo.« Revnyj svjaščennik skoro poslidovaj za nim k samoj komnati bol'noho. Prigotoviv jeho, udičil jemu sv. Tajny. Kohda svjaščennik okončil svoi objazanosti, bol'nyj obratilsja k nemu so slovami: »Vysokodostojnyj, ja blahodaren vam, čo vy prišli. Leža zdisj odin, ja uže dumal, čo mni pridetsja umerti bez sv. Tajn, jak vdruh vy prišli i ispolnili moje želanije. U meňa ne bylo nikoho. kohoby ja moh poslati za svjaščennikom, skažite, odnako, kto vas prizval ko mni?« Svjaščennik udivilsja. Tajnstvennyj posol iščez. Sjaščennik ne nachodil otvita. Čuvstvuja, čo zdisj slučilosja čo-to neobyknovennoje, on obratilsja k bol'nomu: »Skažite, sdilali-li vy v vašej žizni čo nibud' neobyknovennoje, čerez čo by vy sebi zaslužili u Hospoda odnu čerezvyčajnuju lasku? — »Ne znaju.« — otvitil bol'noj, — »tol'ko čo ja ežednevno prošil u sv. Josifa pomošči v minutu smerti. Nad postelju bol'noho visil obraz sv. Josifa Čerty jeho lica sil'no prozraživali tajnstvennoho posla, prizvavšoho svjaščennika. Svjaščennik ne somnivalsja, čo sv. Josif svojemu chranimomu vyprosil u Hospoda velikuju lasku.

Kor. molitva: Slava Isusu Christu!

Upražnenije dobroditeli: Sehodnja choču ja vse dlati iz ljubvi k Isusu.

3. Deň

Sv. Josif i Marija.

Ne vsehda opravdyvajutsja slova, po kotorym dobraja divočka polučajet dobroho muža. No zd'sj eto bylo tak. V tom, čo Marija i Josif sošlisj vmisti, ihrala rol' i ruka Hospoda. Jesli zaručennyje darujut druh druhu svoi serdea, to Josif naviamo čilikom po-

daril svoje serdce Mariji a ona svoje Josifu. Nikohda ne ľubilisja nevista s ženichom iskrennijše čim eti dvoje. Sv. Josif izbihal vse, čto mohlo Marii pričiniti bol' i točno tak dilal vse, čto bylo v jeho silach, čtoby obradovati ju. Točno tak odnosilasj i Marija k Josifu. Tak oni stali samym krásivym obrazcom semji. I Ješče bol'se. Sv. Josif dolžen byl prinesti ješče odnu žertvu, jak ni odin iz mužej: on ne moh pol'zovatisja vsimi pravami muža. I choťa on nosil tu že samuju čelovičeskiju prirodu, čto i druhije, vse-že on prinas etu žertvu! Mysľ o heroičeskoj žertvi sv. Josifa, možet utišiti tich mužej, čto inohda tože dolžny prinesti podobnuju žertvu. Možet ispolniti smilost'ju molodych ľudej k izbihaniju vsjakich zlonamirennych znakomstv. Bez somninja, otnošeniye Josifa k Mariji ispolnit junoš i mužej velikoj ľubovju k čistoti. Členy marijanskoj kongregaciji dl'a junošej i mužčnim sviditel'stvujut tysjaču primirami. Marija znala etu bezprimirnuju ľubov k nej, ona znala o jeho gerojskoj žertvi, ktoruju on radi neja prinis. Ona voznahradila jemu tim, čto postavila jeho v nebi vozli sebja — mohučej caricy.

MOLITVA: Svjatyje supruhi Marija i Josif, ja vručaju vam vsi christianskije supružestva. posredničajte dl'a nich lasku pravdivoj, vzaimnoj ľubvi, čtoby oni pomahali drug druhu v nuždach, sochraňaja virnost' do samoj smerti. Tože prošu tebe sv. Josife, ispolni junoš i mužov pravdivoj, iskrennoj ľubovju k Marii, čtoby oni jeja počitanijem vse bol'se i bol'se ľubili čistotu, ne stali vinovnikami utraty čistoty, no byli zaščitnikami čistych duš. Amin.

Otče naš... Bohorodice... Slava...

Chranitel' serdca.

»Vysokodostojnyj,« žalovalsja odnaždy kto-to, »ja očej stradaju ot nečistych iskušenj. Čto mni dilati, čtoby byti stojkim?« — »Vručite sebja sv. Josifu. Postavte jeho chranitelem vašeho serdca, čtoby on vyhaňal iz neho nečistye mysli.« — »Vysokodostojnyj, ja sdilaju tak.« — Tože samoho svjaščennika prizvali odnaždy k umirajuščemu. Uvidivši jeho, boľnoj vdruh prosijal' radostju. »Pomnite-li ješče, vysokodostojnyj, jak ja u vas prosil odnaždy sovita protiv iskušenj? Vy sovitovali mni, sdilati sv. Josifa chranitelem mojeho serdca. Ja poslidoval. Sv. Josif bleštašče vypolnil svoju zadaču. On sovitujet tak vsim, kto stradajet ot ŭžeľnych nečistych iskušenj.

Kor. molitva: O Marije, Mati boža, molisja za nas!

Upražnenije dobroditeli: Sehodňa choču, radi Mariji, byti ko vsim očej družeskim.

4. Deň

Sv. Josif pri roboti.

Sv. Josif, udcstoivšijsja v nebi diadema, jak ni odin iz svjatyh, — v masterskoj! U pohan bylo osobennoje poňatije o roboti: „Jesli ja o kom nibud' zna-ju, čto on rabotajet v masterskoj, to ja znaju, čto ja s nim ne dolžen soobščatisja,“ skazal odin iz slavnych l'udej staroho Rima, Cicero. A Josif stoit v svojej masterskoj i Car neba ne tol'ko soobščajetsja s nim, no i podčinjaetsja jemu. S tich por rabota ne sčita-jetsja stydom; ni trudnaja ni hrjaznaja. Jak rabota-jet sv. Josif? — S blahorodnym i čistym namirenijem: iz l'ubvi k Isusu i Marii. Eto samoje lučšeje po-ňatije o roboti; tohda ona ne stanet ni soblaznom, ni nadojidajuščej. Jak rabotajet on? Spokojno i produ-manno. Peredumaja vnačali, čto jemu nado dilati v tečeniji celoho dňa, on končajet odnu rabotu za dru-

hoj. Vypadet-li jemu iz ruk topor, to on ne lajet, no spokojno podnimet jeho. Dělaj i ty tak! Sv. Josif rabotajet s čistym ot hricha serdcem. Takim putem zasluživajet on svoim trudom ne tol'ko ježednevnyj chlib, no i horazdo cinnijšuju, nebesnuju nahorodu. Dorchij christianine! Do slez pečal'no bylo by, jesli-by odin čelovik mnoho i t'želo rabotal, no ne imil by za to prava na nebesnuju nahorodu, potcmu, čto on ne nachoditsja v osvjaščajuščej laski i tait na svojem serdci smertel'nyj hrich... Potomu zaboťsja priobristi sebi za vsju cinu osvjaščajušču lasku! Jesli tvoje tilo teper' možet byti pokryto hrjaznym i izorvannym platjem, to čuša tvoja dolžna nositi prelestnuju odeždu, dostojnuju dičati Boha!

MOLITVA: O, svjatyj Josife, ty prekrasnyj obrazec rabočich, tebi vručaju ja sebja i vsich rabočich na zemli. Daj, čtoby vsi oni cinili rabotu v osviščeniji viry; ispolni ich vsich duchom spokojstvija i vyderžki. Daj, čtoby oni ispolnili svoju rabotu s čistym serdcem, čtoby ne tol'ko ježednevnyj chlib, no tak jak i ty, priobrili dľa sebe koronu v nebi! Amin.

Otče naš... Bohorodice... Slava...

Pomoh rabočemu.

Odin otec mnohočislennoj semji prinužden byl iz-za odnoho iz nastavnikov ostaviti svoje rabočoje mesto. On nadijalsja polučiti yskori odno novoje, odnako on ničeho ne nachodil. Tohda načal on molitisja devjatnicy, osobenno- v česť sv. Josifa Vse kazalosja naprasnym. Jeho rodstvenniki davali čitati sv. služby v česť sv. Josifa, no bez uspicha. Bidnyj otec čuť ne pal v otčajanije. Uže bolše čin hod ostavalsja on bez raboty i zarobotka. Tohda posovitovaj jemu odn svjaščennik ješče raz obratitsja s devjatnicej k sv.

Josifu i zapisatisja v »Obščestvo imeni sv. Josifa.« On poslušalsja jeha. Byl jak raz misjac mart i on s velikim dovirijem molisja k sv. Josifu. I Josif pomoh! Počti čto srazu byli jemu predloženy tri místa. On izbraj sebi samoje podchoďščeje i snova moh chorošo vsim snabdití svoju semju. Pozže nikohda nezbyval on o pomošči sv. Josifa i pobuždal svojich znakomych k doviriju k sv. Josifu.

Kor. molitva: V načali vsjakoj raboty: Vo imja Boha.

Upraznenije dobroditeli: Ja choču sehodňa vsi moi raboty ispolnjati ochotno, spokojno i sovistno.

5. Deň.

Sv. Josif i svjaščenník.

Prelat Dr. Gustav Müller, regens duchovnoj seminarii vo Vidni, buduči ješče studentom stojał odnaždy so svojeju materju u okna, hľadja na ulicu, po kotoroj jakraz prochodil odin staryj svjaščenník. Jeho mati skazala: „Hľadi, tomu svjaščenníku ja objazanna velikoj blahodarnostju. On pobudil mene k generalnoj spovidi i s tich por ja tak šťastliva.“ Eti slova materi o svjaščenníki — nositeli šťastja, byli rišitel'ny pri izbiraniji zvanija molodoho studenta. Da, chorošij junoš, kotoryj ženitsja, mozet sdilati vsju semju šťastlivoj; no odin chorošij student, čto stanet svjaščenníkom, mozet svoim trudom osčastviti tysjači duš. Da. Nikto ne mozet stol'ko duš sdilati šťastlivymi, jak odin dobryj svjaščenník! I nikto ne mozet byti šťastlivijšij ot dobroho svjaščenníka. A istočnik tak velikoho šťast'a? Isus. Sv. Josif naslaždalsja tak vysokim šťastjem potomu, čto on vsehda byl pri Isusi, s nim tak tísno soobščalsja, moh nositi na rukach i prižimati k serdcu maleňkoho Isusa, polučaja ot neho stol'ko dokazatel'stv ljubvi! *Ne meňše

radovalo jeho, kohda on vidil, jakuju radost on mozet dostaviti druhim čerez Isusa. Tak horit ot sčastja i serdce svjaščennika, kohda on vidit, čto on čerez Isusa sdilal druhich sčastlivymi i svojimi propovidjami napolnil ich ljubvu k Isusu, i sv. spovidi sdilal ich snova družjami Jeho, pobudil ich k častomu sv. pričastiju... A on sam? On mozet stoľko jak niko soobščatisia s Isusom, mozet tak často deržati jeho na svojich rukach, smiet ježednevno stojati pod krestom i primati prečistoe tilo, mozet čuvstvovatisia prijatelem Christa! Cini svjaščennikov! Molisja, čto by my imili dobrych i revnych svjaščennikov! Pomohaj molodym, sposobnym junošam statisja svjaščennikami!

MOLITVA: O Bože, Ty udilil sv. Josifu nevyrazi moje sčastie, zabortitisja o Tvojem, stavšem čelovikom, svni Isusi Christi i nositi jeho na svojich rukach! Ty udilil tože i svjaščennikam podobnoje sčastie, my prosime Tebe, daj nam mnoho dobrvch svjaščennikov, podobno Josifu, čto by oni služili Tebi s čistym serdцем. Daj, čto by oni s pomoščju Tvojei laški byli posrednikami bezkonečnoj ljubvi Isusa Christa i veli im povirennnye duši k vnutrennomu miru i k večnoi blažennosti. Udostoi ich samich slavnoi koronv svjaščenstva v nebi, radi Hospoda našeho Isusa Christa. Amin.

Otče naš... Bohorodice... Slava...

On dolžen prislati kandidatov v svjaščenniki.

V 1843 godu zabolil v Jesuitskom kollegiumi v Sittini odin svjaščennik, otličavšijsja dobroditeljami i osobennymi sposobnostjami. Otec rektor, Teodor Neltner, slyvšij svo-

jej apostolskoj rabotoj v Švajcariji, Franciji i Germaniji udili jemu poslednje sv. tajny. Potom približivšija k posteli bol'noho obratilsja k nemu s otcovskimi slovami: »Kohda ty budeš v nebi, prosi sv. Josifa, čtoby privel Ordenu vmesto tebe zaminu.« Bol'nyj priobiščal ispolniti prošenie i umer 6. ijuľa. I čto? Osenju toho-že samoho hoda vstupilo v Brigi 13 poslušnikov (novicy) v Orden, iz kotorych vosem nosili imja Josif. Tri ostaľnyje Josify poslidovali ješče za nimi v tečeniji odnoho hoda. K etim prinadležal i Kleutgen, stavšij vposlidstviji slavnym učenym.

Kor. molitva: Svjatyj Josife, chraň svjaščennikov!

Upražnenije dobroditeli: Schodňja choču, po vozmožnosti, navesti razhovor s moimi znakomymi o tom, za čto my dolžny byti blahodarny svjaščennikam.

6. Deň.

Sv. Josif pokrovitel' monachov.

Alban Stoľz skazal odnaždy: „Daže i samyje bol'sije dobryje dila kažutsja mni toľko skudnoj zasluhoj naprotiv bidnosti odnoho monacha, otdavšoho Bohu ne hroši iz svojego preizbytka (bohatstva), no samoho sebe, vsju svoju žizň.“ (Wilder Honig). Da. Pravdivij monach otdajet vse dľa Boha, svoje bohatstvo, telesnyje i duševnyje sily, svobodu, žizň. Jak možno byti takim hlupym? — dumajet svit. Vid' eto označajet otkazatisja ot vseho zemnogo sčastja i osuditi sebe k skudnomu, bezradnomu suščestvovaniju. No opyt hovorit nam druhoje: nihdi nemož najti tak radostnych ludej, jak sredi monachov. Počemu eto? Monachi znajut o obiščaniji Spasitel'a: „I vsjakij, kto ostavit domy, ili bratjev, ili sester, ili otca, ili mať, ili ženu, ili dıtej, ili zemli, radi imeni Mojeho, polučit vo stokrat i naslidujet žizň vičnuju.“ (Mat. 19, 29.). Uželi dolžen smutitsja tot, kto zakľučil dohovor s ta-

kim cinnym posledstvijem, tot u 'koho, tak skazati, nebo uže na rukach? Jesliby byl monach ostalsja v sviti, to možet byti jemu usmichnulosja by semejnoje sčastje a možet byti i nit. A tak on otkazalsja, iz l'ubvi k Spasiteľu, ot etoho. Zato polučajet on vo stokrat krasivšoje sčastje: byti členom svjatoj nazaretskoj semji. Marija stanet dľa neho dvojnoj materju a svjatyj Josif čuvstvujet sebja jeho opekunom. Ni-skoľko sot litnyj opyt dokazyvajet, čto sv. Josif ne raz uže bukvaľno kormil chlibom bidnych monachov a prežde vseho posredničal svojim osobennym počita-teleľam bohatyje lasky. Poetomu v mnohich monastyr-jach dajut sovit: Idi k sv. Josifu! A imenno vo vsich nuždach tila i duši. I ty, dorohoj christianine, zavidi sčastju monachov. Chočet-li odno iz tvoich ditej iz-brati etot puť, to ne otnimi ot neho eto sčastje! Ta-kaja radost' prinadležit i vsim tim, kto iz l'ubvi k Bo-hu ili tože iz-za druhich blahorodnych motivov otkazalsja ot semejnogo sčastja. Josif javljajetsja ich osobennym charniteľem.

MOLITVA: Svjatyj Josife, hlava svjatoj naza-retskej semji, razriši vručiti tebi vsich monachov; bud' ich pomoščnikom v tilesnoj nuždi i trudnostjach, a prežde vseho vedi ich k soveršennosti. Podobno, razriši vručiti tebi i vsi dobroserdečnyje duši, čto iz-za svojej blahorodnoj žertvy, prinesennoj imi iz l'ubvi k Bohu ili k roditel'am, teper' odinoko i vsimi ostav-lenno ostalisj v sviti. Bud' im otcem, utišitel'em i po-moščnikom vo vsich ich nuždach. Amiin.

Otče naš . . . Bohorodice . . . Slava . . .

Bidnyj pensionat.

Vospitateľnoje učreždenije »Anglickich divoček« v K., stradalo v poslivojennoje vremja sil'no iz-za prodovol'stvennyh nedostatkov. Odnoho dňa zajavila sestra, čo kartofeli už sovsim ne jest'. Kupiti už nihdi nelzja bylo, i hdi toľko oni ne probovali, vsjudu polučali otricateľnyj otvit. Čto načati teperj? Stoľko mnoho členov i vospitannikov a kartoški nit. Sestra, čo zavidyvala kuchnej, odnogo dňa obnaruzila ješče tri kartoški. Nadijasja na sv. Josifa, koto- raho v etom domi tak počitali, stala prositi jeho: »Sv. Josif, ja budu tebi tak dolho staviti sjuda etu kartošku, poka ty nam ne pomožeš!« Na slidujuščij deň prišel k vrat- noj odin čelovik i sprašival u neja, nuždajutsja li oni v kar- toškach. »Skol'ko jest' u vas?« — sprosila setra. »O, i cilyj voz naberetsja.« — »Prinesite ich sjuda.« — Za koroteňkoje vremja kartoški byli v podvali i cilyj dom byl polnyj ra- dosti. Serdečnaja blahodarnost' slidovala Josifu za eto.

Kor. molitva: Serdce Isusa, horjuščeje ľubovju ko mni. zapali moje serdce ľubovju k tebi!

Upražnenije dobroditeli: Sehodňa choču ja podobno mo- nacham upražňatisja v poslušnosti.

7. Deň.

Sv. Josif — druh bidnych i pritisnennyh.

U Turok jest' takaja poslovica: „Jesli ktonibud' skažet tebi, čo bidnost' lučše bohatstva, to ne virj jemu!“ Tak dumajut ne toľko Turki no i mnohije christiane. Jasno, čo bidnost' pričiňajet bol', čo za- bota mučit, i čo ľaželyje udary žizni bremenem dav- jat serdce. Skol'ko ľudej v takich slučajach skoro za- terjajetsja i pribihajet k samoubijstvu. V poslednyje hody (pered 2. vojnoj) v odnom toľko Vidňu bylo ježehodno 3000 samoubijstv. U christianina nit niko- hda pričiny padati v otčajanije, jemu vsehda usmi-

chajetsja stol'ko mnoho krasivych zvížd nadežd. Odnój iz samych jasnych i samych milych javľajetsja sv. Josif. On znajet nuždu i bidu po sobstvennomu opytu. Kto nuždalsja bol'se v kvartiri ot sv. Josifa, prinuždenmoho uspokoitisja v Viflejemi s zabytoj stajnej? Ni stola, ni posteli, ni stuljev dľa Diťati Boha, tol'ko odni jasli... Kohda bojalsja jakoj nibud' otec bol'se za žizň diťati čim Josif, kohda anhel soobščl jemu, čto Irod zadumal otňati u Diťati žizň. I uželi holodaľ jakojnibud' otec bol'se sv. Josifa? Jemu prišlosja s semjej vnezapno, bižati v Egipet i ostavatisja v čužini. Sam on na svojem tili ispytal horkost' zemnoj žizni. Tot, kto sam kohdato byl bidnyj i v nuždi, pomohajet ochotno. Poetomu zabota o bidnyh i bezprizornych javľajetsja samoj bol'soj radostju sv. Josifa. I jesli pered tysjačelitijami, vo vremja sedmi litnoho holodovanija v Egypti nastalo ciloje pereselenije narodov k jegypetskomu Josifu, zanimavšemu prevoje místo posli faraona i upravľavšemu jeho komoroj, to sehodňa christiane obraščajutsja v svojej nuždi k sv. Josifu. Oni znajut o nem vsi. „Postavi jeho hospodina domu svojemu, i kňazja vsemu sťažaniju svojemu.“ — molitsja Cerkovj. Poetomu spiši i ty s dovirijem k „otcu bidnyh“!

MOLITVA: Prosja pomošči u tvojej svjatoj Nevisty, pribihajem my k tebi, sv. Josife, polny nadeždy iščem u tebe zastupitel'stva. Radi ľubvi, kotoruju ty ľubil maľenkoho Isusa i radi tich nužd i bid, kotoryje ty s takoj ľubovju k Bohu perenosil, prosime tebe, ne ostaviľaj nas v našej nastojaščej nuždi i našich trudnostjach. Ne daj nam vpasti v otčajanije, no daj, čtoby my čim raňše mohli našemu miloserdnomu

Bohu i tebi, dobromu otcu prinesti blahodarnost' za okazannuju nam pomošč. Amin.

Otče naš ... Bohorodice Slava ...

„Zapisnik sv. Josifa.”

Osobennym počitateľem sv. Josifa byl o. Ladislav Velíč S. J. On obyknovenno každy daval sovět, kotoryj on sam neodnokratno na sebi ispytal: Postavte maleňkiju knižecku s napisju »Zapisnik Josifa«. Tuda vnosite vsi svoi prosjby i prosite horjačo sv. Josifa o pomošči. »Ja znaju po opytu«, razkazyval on, »čto sv. Josif po očeredi k každy nuždy vsehda nachodil dobryj vychod« — Podobno postupal i širokoizvistnyj apostol Bosniji o. Anton Puntingam S. J., s tim-že samym uspjchom. Takže dělali i mnohije nastavniki monastyrej, imivšich pered soboj bolšije i trudnyje zadači. Sdilaj i ty sebi »Zapisnik sv. Josifa« i ty sam ubiđišja v tom-že samom!

Kor. molitva: Sv. Josif, druh najsvjatijšoho Serdca, molisja za nas!

Upražnenije dobroditelej: Ja choču sehodňa pomahati bidnym i pritisnennym ili sam budu iz ljubvi k Bohu terpelivo perenositi bidnost'.

8. Deň.

Sv. Josif — virnyj pomoščnik v minutu smerti.

Smert' postihnet odnaždy i tebe. Ona budet dľa tebe dverju v vičnosť. Kto čerez ošibočnuju dverj vsťupajet, popadet i v ošibočnoje pomiščenije. Tak vedet odna dobraja smert' v osvjaščajuščej laski k ščastlivoj vičnosti, a plochaja, v smertel'nom hrichi, vedet k vičnym mukam! Pered etim strašnym ili-ili drožali i samyje svjatyje. O, jesliby ja moh obezpečiti sebi dobruju smert'! Tohda bylo by vse spaseno, tohda byla by ne naprasnoj moja žizň. Možno-li poza-

botitisja vpered o dobroj smerti? Da. Pervym, samym virnym ručatel'stvom dobroj, christianskoj smerti, služiti pravdivaja, christianskaja žizn' po desjati zapovid'am. Jak živet tak i umirajet, hovorit staryj opyt. — Smert' v družbi s Hospodom priobiščal sam Spasitel' vsim tim, kto často i dostojno pričeaščajetsja. „Jaduščij moju plot' i pijuščij moju krov' prebyvajet vo mni i ja v nem.“ (Jo. 6. 56). Ščastlivuju smert' mohut ožidati i virnyje počitateli Mariji. Istinoje diča Mariji ne možet pohibnuti. Sv. Augustin hovorit iz svojego opyta: „Tot, kto imijet serdce dľa bidnych i stradajuščich, možet nadijatisja na blaženuju smert'. Uže naskol'ko stolitij obraščajetsja vesj katoličeskij narod za laskoj ščastlivoj smerti k sv. Josifu. Možno-li s bolše zasluhami prostitisja s etoj žiznju, čim sv. Josif, živšij ne dľa razvlečenija, ne dľa nakoplenija zemnych bohatstv, no tol'ko dľa Isusa i Mariji, dľa svojej duši, dľa vičnosti. Jest' li v minutu smerti bolše i sladše utichī: imiti vozli sebja Josifa i Mariju, svjatuju, miluju utišitel'nicu i polučiti ot sameho Isusa blahoslovenije na puť v vičnost'. Takoj krasivoj smerti uđostoilsja sv. Josif. Poetomu on javlajetsja osobennym pomoščnikom v minutu smerti. Christiane dilajut chorošo, jesli oni ježednevno, choťaby korotko, prosjat u sv. Josifa posredničestvo laski ščastlivoj smerti. Tak dolžen i ty, choťaby ot sehodňa dilati.

MOLITVA: O, sv. Josife opikune Isusa Christa i pravdivyj ženīše presvjaťoj Divy Mariji, molisja za nas, čtoby my žili dobroditel'noj i zaslužlivoj žiznju i otošli v našu nebesnuju otčiznu v osvjaščajuščoj laski. Radi Hospoda našeho Isusa Christa. Amin.

Otče naš... Bohorodice... Slava...

Jak sv. Josif spas odno diťa svita.

Odna, avtoru etich strok chorošo znakomaja dama, byla pravdivym svitskim diťatem. Proischođa iz bohatoj semji. Ne dumala ona na serioznost' etoj žizni i tim menije ne zabotilasj o svojej duši. Imila li ona chorošij molitvennik, neizvistno, no zato dostihali romany, kotoryje ona neprestanno čitala, sotni. Jesli zašlo slovo o tom, što nužno itti v cerkov na bohosluženje, to ona žalovalasja, što jej v cerkvi očeň trudno dyšati. No interesno, što na teatralnych predstavlenijach dlivšichsja v tri raza bolše čim bohosluženje, čuvstvovalasj lahko i chorošo. Lučše vseho čuvstvovalasj ona v restorani za vkusnoj zakuskoj i pri krasivoj muzyki. Vmisto propovidi pitalasja ona svobodomysljaščimi gazetami. Ne bylo čudo opasat'sja sriožno za jeja vičnoje buduščee. No odno ona vse-že dilala. V L., hdi ona žila, soveršalisj ježehodno pered prazdnikom sv. Josifa v tečniji devjati sered molebny v čest' sv. Josifa. Na etich ona choťaby jak, no vsehda prisutstvovala. I jakraz v poslednuju iz etich sered, eto bylo 13. aprila 1908., rišila ona, posli dolhich lit, pristupiti k sv. ispovidi. Dva dňa posli etoho, otošla ona, chorošo prihotovlenna v vičnoš'. Svoje spasenije mohla ona navirno pripisati tolko sv. Josifu.

Kor. molitva: Sv. Josife, zaščitnik Isusa Christa i pravdivyj zen'še prečistoj Divy Mariji, molisja za nas i za vsich, što sehodňa umrut!

Upražnenije dobroditeli: Živi sehodňa tak, jakbudto by etot deň byl poslednym v tvojej žizni!

9. Deň.

Sv. Josif — pokrovitel' sv. Cerkvi.

Zamičatel'noje sovpadenije: jegypetskij Josif rabotajet vnačali rabom, potom jeha zatvorijut v turimu a nakomec stanovitsja iz neho „vicekorol" i vyššij upravitel' korolevskoj komory. A sv. Josif vnačali rabotajet s hladilom v ruki jak rab, zatim

tonet na dolhije stolitija v tmi zabvennosti a podkonec podnimajetsja snova i zanimajet v Carstvi Božjem odno iz samych prednich mist. Počemu on tak dolho byl, jakbudto sovsim zabytyj? — Jasno, čto potomu, hovorit sv. Toma iz Aquin, čtoby v nem ne vidili dijestvitel'noho otca Spasitel'a i čtoby „jeho otcovskije prava nad Spasitelem ne zatemniš proischoždenije Isusa ot vičnoho Otca.” I bez toho, skoro vznikli jeresi, po kotorym chotili viditi v Isusi tol'ko odnoho čelovika. Vskori odnako načinajet snova sijati jeho zvizda. Vnačali slabo, kohda o nem načinajet upominati sv. Justin (167) v svojich Apologijach, a srazu za nim i sv. Irinej (202). S tečenijem vremeni jeho zvizda načinajet sijati vse jasnijše i jasnijše: sv. Jefrem (379) voschval'ajet jeho v himnach, sv. Joan Zlatoust chvalit jeho dobroditeli, sv. Augustin energičeski zaščiščajet čast' jeho nevyrazimoho dostojinstva, vid'a v nem pravdivoho muža prečistoj Divy Mariji, meždu tim, jak sv. Grigorij proslavl'ajet jeho postojannoje junošestvo. I snova uplyli desjatilitija, jak pojavilasja uže kniha, choťa i ot monofizit (eti nepravil'no utverždali, čto v Isusi tol'ko odna a ne dvi prirody a imenno: božeskaja i čelovičeskaja), opisyvajuščaja jeho žiznennyj put'. Ona mosila ohlavljenje: „Istorija Josifa stol'ara” i byla napisana na jegypetskom jazyki okolo 600 hoda. V to-že samoje vremja s vostorhom propovidyval o sv. Josifi sv. Leander archijepiskop iz Sevilly. V srednem viku prosijalo imja sv. Josifa na horizonti katoličeskoj Cerkvi osobennym bleskom, s tych por, jak načali jeho počitati velikije činy, vnačali Franciškany i Karmelity a zatim i Dominikany. V to vremja, jak sv. Bernardin iz Sieny i sv. Vincent Ferreri ješče s druhimi ukazyvali narodu na vysokoje dostoinstvo svjatoho, proklamiroval slavnij kancler

parižskoho Universiteta Gerson, v kruhach obrazovannoho mira, otol'nyj prazdnik v čest' Josifa. S slavnoju ričju na etu temu vystupil on pered sobravšimisja jepiskopami i prelatami na sobori v Konstanci 1416 hoda. Mnogo sposobstvovala k šireniju počitanija sv. Josifa i velikaja sv. Terezka, kotoraja jeho posredničestvu pripisyvala ne tol'ko svoje čudesnoje vyzdrovlenije no i mnohije čerezvyčajnyje laski. Tože i osnovannyj v 1544 hodu Čin Jezuitov, členy kotoroho ne propustili ni odnogo slučaja, čtoby ne vzbuditi v katoličeskom narodi dovirije k sv. opikunu Isusa Christa, mnogo prispili k jeho počitaniju. Monasti Sv. Florian v vyšnej Avstriji prazdnoval jeho prazdnik uže v 1290 hodu. Skoro stali spravljati jeho vo vsich jeparchijach, a na konec papa Grigorij XV. provozhlasil jeho vseobščim prazdnikom. Velikoj radoščju bylo dl'a zapadnich katolikov, kohda v 1729 hodu, po predloženiju imperatora Karla VI i na prošenie 40 generalov različnyh Činov papa Benedikt XIII. vnes imja sv. Josifa v rimskuju litaniju vsich svjatyh. Samoho bol'soho počitanija udostojlsja sv. Josif, kohda papa Pij IX 8. dekabnja 1870 provozhlasil jeho pokrovitelem culoj Cerkvi i podňal jeho prazdnik na pervuju stupeň. S tich por sijajet jeho imja na nebi svjatyh s takim bleskom, jak ni odno, posli Marii. S tich por posvjaščajut mnohije každuju seredu i každyj mart počitaniju sv. Josifa. S tich por stalo malo katoličeskich chramov v kotorych by ne byl altarj ili choťaby obraz sv. Josifa. S tich por možno najti jeho obraz počti v každom christianskom domi. S tich por nazyvajut jeho svjaščenniki i narod dobrym otcem a jeho prazdnik stal „dnem otca" velikoj semji katoličeskich narodov. Vsi proniknuty myslju: diti katoličeskoj Cerkvi sostavljajut v misti tajnstvennoje

tilo Isusa Christa. Christos — hlava etoho tila a otdilnyje christiane členy jeho tila. Jesli sv. Josif byl otcem — opikunom hlavy — Christa, to on javl'ajet-sja i otcem otdilnych členov t. j. každoho christianina. I tak každý christianin mozet viditi v sv. Josifi svo-
jeho nebesneho chranitel'a i zaščitnika.

MOLITVA: O Bože, po Tvojem nepostižimomu providiniju Ty izbral sv. Josifa ženichom presvjatoj Materi. My prosime Tebe, daj, čtoby my v sv. Josifi, ktoroho my tut na zemli počítajem svoím zaščitnikom, našli i našoho posrečnika v nebi. Radi Hospoda našeho Isusa Christa. Amin.

Otče naš... Bohorodice... Slava...

Iz pisma odnoj materi...

»V mojom supružestvi, podaril mni Hospod' Boh sem ditej, vsi chlopce, čtoby ich vospitati dľa neba, čto i bylo mojej zabotoj. No čím bolši byli diti, tím trudnije byli i zaboty o spaseniji ich duš. I to tím bolije. čto pjať iz nich byli zaňaty daleko ot rodiny. Tohda ja pribihala k sv. Josifu s ubiždenijem, čto opikun Diťati-Isusa, budet stereči i moich ditej i pomohati mni zabotitisja o nich. Približalsja 1881 hod a s tím samym i veršina moich zabot i opasanij, tak jak mojemu synu bylo uže 34 hoda a on vse ješče. jak i ostainyje moi d.ťi ne byl ničim obezpečen. Tohda stala ja ješče horjačijše prositi sv. Josifa. I vdruh poslidovala pomošč. Sehodňa vižu ja vsi moi diti chorošo obezpečennyje a dva iz nich udostoilisja svjaščenničeskoho dostoinstva. Moj muž umer pered tri čtevert'ami hoda, a ja mohu s Semionon hovorit': »Sehodňa možeš Hospodi otpustiti rabu tvoju so mirom.« Vsim počitatel'am sv. Josifa doporučaju: Vo vsich vašich nuždach idite k sv. Josifu! Dušpastyrj pribavil k etomu: »Eta mati zasnula na Serdci Isusa, buduči ljubimym diťatem sv. Josifa, pod pokrovom prečistoj Divy Marii.«

Itak spišite vsi k sv. Josifu — otcu v žizni i smerti!

Kor. molitva: Isuse, Marija, Josif! (7. dn. otp.).

Upražnenije dobroditeli: Ja budu sehodňa staratisja slovom i dilom byti apostolom-laikom.

MOLEBEN K SV. JOSIFU.

Načalo obyčnoje.

Tropar, hl. 6. Ves sojm Bezplotnych i Svjatych, so udivlenijem voschvaľajet na nebi veličije tvoje, nebojavlenne Obručnice; my že na zemli ámušče ťa tolika zastupnika na nebesi, so derznovenijem pribihajem pod tvoj pokrov, blahovijno zovušče: spasaj nas ot navitov lukavoho, verchovnyj pokrovitel'u Cerkve Christovy.

Slava: I nyňi: Kondak, hl. 4. Biža inohda pustymi putmi vo Egypte, so prečistuju ti Obručniceju, i otrokom Isusom, spasl jesi jeho ot meča Irodova; i nas honimych satanoju, i skitajuščichsja po pustyni vika seho, spasaj ot navitov jeho, predochraňaja ot pohibeli vičnyja.

Veličanie: Veličajem ťa, vsepityj Bohootče Josife, i Obručnice prečistyja Bohomateri, i izrjadnijšij Pokrovitel'u Cerkve Christovy.

Stichy: 1. Pravednik jako finiks procvitet, i jako kedr iže v Livaňi umnožitsja.

2. Osvitiša mol'nija jeho vselennuju.

3. Vidiša vsi ľudi slavu jeho.

4. Postavi jeho hospodina domu svojemu, i kňazja vsemu sťażaniju svojemu.

5. Slavu i veleľipie, vozložiša na neho.

Slava i nyňi:

Jerej: Vonmim. Mir vsim. Premudrost' vonmim.

Prokimen, hl. 4. Vozveselitsja pravednik o Hospodi, i upovajet na neho:

Stich: Svit vozsija pravedniku. pravim serdcem veselie.

Jerej: Hospodu pomolimsja.

Lik: Hospodi pomiluj.

Jerej: Jako svjat jesi Bože náš, i vo svjatyh počivaješi, i tebi slavu vzdazy'ajem, Otcu i Synu i svjatomu Duchu, nyni i prisno i vo viki vikov.

Lik: Amiin.

Jerej: Vsjakoje dychanije da chvaľt Hospoda.

Lik: Chvalite Boha vo svjatyh jeho, chvalite jeho vo utverzdenie sily jeho.

Jerej: O ježe spodobitisja nam slyšaniju svjataho evanhelia, mirom Hospoda Boha molim.

Lik: Hospodi pomiluj 3 r.

Jerej: Mir vsim!...

Lik: I duchovi tvojemu.

Jerej: Premudrost' prostim uslyšim svjataho evanhelia ot Matheja svjataho evanhelia čtenie.

Lik: Slava tebi, Hospodi, slava tebi.

Jerej: Voňmim!

Evanhelije ot Matheja, zač. 4. Otšedšim volchom, se Anhel hospodeň v sni javisja Josifu, hlahol'a: postav pojmi Otroča i Mater jeho, i biži v Egypt i bu-di tamo, dondeže reku ti: chočet bo Irod iskatj Otročate, da počubit je. On že postav, pojat otroča i Mater jeho noščiju, i otide v Egypt. I bi tamo do umer-tvija Irodova: da sbudetsja rečennoje ot Hospoda prorokom hlahol'uščim: ot Egypta vozzvach Syna mojeho. Tohda Irod vidiv, jako poruhan byst' ot volchvov, razhnivasja zilo, i posla izbi vsja d'iti suščija

v Viflijemi i vo vsich predilach jeho, ot dvoju l'itu i nizajše, po vremeni ježe izvistno ispyta ot volchvov. Tohda sbystsja rečennoje Jeremijem prorokom hlaho-luščim: hlas v Rami slyšan byst', plač i rydan'je, i vop' mnoh: Rachil plačuščisja čad svojich, i ne cho-ťaše utišitisja, jako ne suť. Umeršu že Irodu, se An-hel Hospodeň v sni javisja Josifu Egypti, hlaho'la: vostav pojmi Otroča i Mater jeho, i idi v zemľu Iz-railevu, izomroša bo iščušči duši Otročate. On že vo-stav, pojat Otroča i Mater jeho, i priide v zemľu Iz-railevu. Slyšav že, jako Archelaj carstvujet v Judei, vmisto Iroda otca svojeho, ubojasja tam iti: vist' že prijem v sni, otide v predily Galilejskia. I prišed vse-lisja v hradi naricejemim Nazaret; jako da sbudetsja rečennoje proroki, jako Nazorej narečetsja.

Jerej: Paki i paki priklonša kolina, mirom Hos-poda Boha molim.

Lik: Hospodi pomiluj (3 raz).

MOLITVA: K tebi blažennyj Josife v skorbi na-šej pribihajem, i prizvavše pomošči Prečistyja tvo-jeja Obručnicy, takožde tvojeho zastupničestva so upovanijem umol'ajem: šoja radi l'ubve, jaže soprjaže-ťa, Preneporočnoj Ďivi Bohorodici, i otečskaho radi račenia, imže otroča Isusa obnimal jesi, umil'no molim-ťa, da prizriši milostivo na dostojanije, ježe Isus Chri-stos s'taža Kroviu, i nuždam našim tvojeju pomoščiju posobstvuješi.

Zaščiščaj o prozorlivijšij chranitel'u božestven-nyja Rodiny, Isus Christovo iščadie izbrannoje: Ot-vrati ot nas vozľublennijšij otče, vsjaku jazvu za-blučdenij i razvraščenij: blahosklonno predstani nam s nebes, kripčajšij naš Pospišniče, v tom podvizi s

vlastmi t'my, i jakože inohda otroča Isusa istorhnul
jesi ot krainvja opasnosti žizni, tako i nvni Cerkov
sviatuiu Božiu ot vražlich navitov i vsiakia pro-
tivnosti zaščičai: nas že jedinokoiehoždo vsehdašnim
tvojim pokrovitel'stvom zastupai, iako da po tvojemu
primiru i tvojeju pomoščiju podderživajemy, svjato
žiti, blahohovino umerti i vičnoje na nebesich bla-
ženstvo nasl'iditi vozmožem. Amin.

Posemu jerej holosno molitsja s narodom: (po
mistnoj aktualnosti čtet iz s'lidujuščich):

Pomolimsja za svjatijišoho archijereja N. papu
rimskoho, jepiskopov, svjaščennikov i vsich virnych.

Narod: po každom:

Bohorodice Divo raduj'sja...

Pomolimsja o navernenii otstupnikov i hrišni-
kov.

Pomolimsja o dobrych i revnych svjaščennikov.

Pomolimsja za chvorych i umirajuščich.

Pomolimsja za duši v čistilišči terpjašči.

Pomolimsja za dobru smert'.

Pomolisja o blaho našej jeparchii.

Pomolimsja o honimych viry katoličeskija radi.

Jerej: Pomiluj nas, Bože, po velicej milosti tvojej,
molimtisja, uslyši i pomiluj.

Lik: Hospodi pomiluj: 3 r.

Jerej: Ješče molimsja o svjatijšem, vselenskim
Archijerei N. Papi rimstim, o deržavi, pobidi, pre-
byvanii, miri, zdravii, spasenii, i ostavlenii hričov
jeho, i o ježe Hospodu Bohu našemu najpače pospi-
šiti i posobiti jemu vo vsem, i pokoriti pod nozi jeho
vsjakaho vraha i supostata.

Ješče molimsja o bohoľubivom episkopi našem N. i o otcich našich duchovnych, i o vsej ježe vo Christi bratii našej.

Ješče molimsja o predstojaščich ľudech ožidajuščich ot tebe velikija i bohatyja milosti, za tvorjaščich nam milostyňu i za vsja christiany.

Jako milostiv i čelovikoľubec Boh jesi, i tebi sľavu vozsyľajem, Otcu i Synu i svjatomu Duchu, nyni i prisno i vo viki vikov.

Lik: Amiň.

Jerej: Premudrost'.

Lik: Čestnijšuju cheruvim...

Jerej: Slava tebi Christe Bože...

Lik: Slava i nyňi: Hospodi pomiluj: 3 r. b'lahoslovi.

Otpust: ... molitvami prečistyja svojeja Matere i svjatoho jeja obručnika Josifa, Jehože dnesj pamjať počitajem i vsich...

Lik: Amiň. Pod tvoju milost'...

O sv. Josife, opikune našeho Hospoda Isusa Christa i pravdivyj ženiše Ďivy Marii, molisja za nas.

(300 dn. otp. Lev XIII. 1891.)

O sv. Josife, primir i pokrovitel' svjatijšoho Serdca Isusa, molisja za nas.

(100 dn. otp. Lev XIII. 1891.)

IZDATELSTVO

„Knih Blahovistnika“

Do-sich por vyšli iz pečati:

1. J. E. Dr. Vasilij Hopko pom. episkop:
GREKO-KATOLIČESKAJA CERKOV, 1946
Storon 64 — Cina 10 Kės.
2. **KALENDAR BLAHOVISTNIKA**, 1947 Sto-
ron 152 — Cina 20 Kės.
3. **SV. OTEC NIKOLAJ** — Nikolajevska ihra,
1946 — Storon 16 — Cina 5 Kės.
4. Dr. Nikolaj Russnak, univ. prof.:
JEDINSTVO CHRISTOVOJ CERKVI, 1946
Storon 32 — Cina 5 Kės.
5. **IDI K JOSIFU** — devjatnica i moleben, 1947
Storon 24 — Cina 6 Kės.
6. **KRESTNA DOROHA**, sost. sv. St. Papp,
1947 — Storon 24 — Cina 7 Kės.

Zakazati možno v Izdatel'stvi „Knih Blahovistnika“, Prešov, Masarykovo nám. č. 3.